

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **A. A. A.**, zast. Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 925/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2024, čj. KRPU-59349-23/ČJ-2024-040022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 4. 2024, čj. 75 A 7/2024-20,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná shora označeným rozhodnutím zajistila žalobce na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, s níž spojil návrh, aby jí byl podle § 107 s. ř. s. přiznán odkladný účinek. Tento návrh odůvodnil tím, že pokud nebude pozastaven účinek napadeného rozsudku, jeho následky budou znamenat pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemůže způsobit újmu žádné osobě, ani není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť stěžovatel dodržuje všechna pravidla společenského soužití i právní předpisy. Stěžovatel odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2008, čj. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS, podle něhož je nutné vážit s pomocí testu proporcionality intenzitu hrozícího zásahu do jeho základního práva s intenzitou narušení veřejného zájmu.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 a 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně.

[5] Nejvyšší správní soud přiznáním odkladného účinku prolamuje ještě před rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu a případně i žalovaného správního orgánu, tedy rozhodnutí, na která je třeba hledět jako na zákonná a věcně správná, dokud nejsou zákonným postupem zrušena. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, jež se použije i v řízení o kasační stížnosti, soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek pak může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí, k jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo (usnesení NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 2 Afs 77/2005-96, č. 786/2006 Sb. NSS).

[6] V posuzované věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. dány nejsou.

[7] Zajištění působí stěžovateli újmu z povahy věci, neboť jeho podstatou je zásah do osobní svobody. Jde však o újmu, která je se zajištěním neoddělitelně spojena, a sama o sobě nemůže odůvodňovat přiznání odkladného účinku, který by vedl k zániku zajištění. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v případě, kdy se jedná o případ dočasného zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (tedy nikoliv případ již samotného správního vyhoštění), by také zpravidla znamenalo, že rozhodnutí ve věci samé by již bylo zbytečné. Nelze navíc přehlédnout, že zajištění za účelem správního vyhoštění se realizuje ve veřejném zájmu na tom, aby cizinci, kteří se zdržují na území České republiky, splňovali podmínky vstupu a pobytu na území. Nejvyšší správní soud již v minulosti uvedl, že „z povahy institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců, nepřichází přiznání odkladného účinku v úvahu, neboť by zcela popíralo samotný smysl a účel zajištění, kterým je časově ohraničené omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění cizince“ (usnesení NSS ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 130/2011-71; z nedávné doby lze odkázat např. na usnesení NSS ze dne 19. 6. 2023, čj. 4 Azs 186/2023-24, bod 14, či usnesení NSS ze dne 30. 5. 2024, čj. 5 Azs 124/2024-37). Návrh stěžovatele proto nemohl být úspěšný.

[8] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tím nijak nepředjímá, jaké bude jeho rozhodnutí ve věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. června 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu